Sündüs Arslan Akça

Ahvalim

Akşam saatine inen sessizlik
Tatsız tuzsuz bir hal, çehreler silik
Hüzün tezgahımda hep belik belik
Firari keyfimi var mı görenler
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Alıp veriyorum kendi kendimle
Bir başıma kaldım artık derdimle
''Derdiyle hoş'' şair deyip de imle
Gözlerim deli çay, taştı erenler
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Gönül penceresi buğulandı bak
Uykunun gözleri ki çakmak çakmak
Arsızlık başımda avare, ahmak
Ey konu komşuya dönüp soranlar
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Kalem bile küstü yüzünü döndü
İlham halesinin ışığı söndü
İçimdeki umut yine dövündü
Hevesimi bir çırpıda kıranlar
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Şehrin üzerine heva sinince
Girdabın içine çeker düşünce
İçlenir yüreğim yağmur inince
Yüzüme gülüp de dönüp yerenler
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Tutuştu eteğim tutuştu gülüm
Dalımda ötmüyor artık bülbülüm
Çığlığımı anca bastırır ölüm
Üzerimde biten otu derenler
Ahvalim bu işte bilin yarenler

Vuslata ne kaldı şunun şurası
Zamane insanı kaçın kurası
Birkaç şiir işte ömrün darası
Melal bakışımı düşe yoranlar
Ahvalim bu işte bilin yarenler